

EDUCAȚIE PENTRU VIITOR

Egalitate și calitate
în educație

Anul I, Nr. 2
septembrie-noiembrie
2012

Îleșim la vot sau ieșim în stradă ?!

Foto: Mihnea Tudor

Editorial

Vin alegerile.

Cele câteva partide aflate în cursa electorală seamănă ca niște picături de apă. O apă tulbură și clocită.

Toate sunt stăpânite de puterea sacului cu bani, de plutocrație, toate au atacat și atacă serviciile și bunurile publice.

Prin vorbe și prin imagini ne anunță că "o să fie bine" dacă vor câștiga ei. Din asta fiecare înțelege ce vrea, iar dacă partidul ajuns la putere nu-și ține promisiunile motivează că alegătorii au înțeles greșit cum "o să fie bine".

Votanții sunt doar "masa electorală" care din 4 în 4 ani schimbă o echipă de politicieni hoți și mincinoși cu alții...la fel.

Guvernul "ales", în vorbe se ocupă de problemele mulțimii. În fapte are doar grija găștilor de afaceriști milionari care le finanțează partidele și care-și recuperează banii pe spinarea "alegătorilor".

Dar asta nu ne miră căci "Ăsta e capitalismul"- cum rostea adevărul gura unui

păcătos "ticăloșit" de putere și menținut încă la putere.

Nu putem să nu ne dorim totuși ca cineva să se gândească la catastrofa ce amenință școala românească.

Dacă nu există candidați care să lupte pentru un învățământ public, gratuit și de calitate, nu merită să ieșim la vot.

Merită să ieșim doar la proteste în stradă.

Oricum pentru asta trebuie să fim pregătiți, chiar dacă vor câștiga cei care ne promit, căci este nevoie să le amintim promisiunile când le uită.

Oare cine va anula articolele ticăloase din actuala lege a educației care susțin de fapt anti-educația?!

Cine va anula articolul ce dă banii bugetului public afaceriștilor cu școli private sau confesionale?!

Cine va introduce din nou sistemul de titularizare pentru cadrele didactice rămase în bătaia vântului și la voia feluriților directori de școli?!

Cine va apăra terenurile și clădirile școlilor de haitele speculanților imobiliari?!

Cine va menține educația

într-un sistem național, împotriva toxinelor "autonomiei" și "descentralizării" ce lasă soarta școlilor la voia primarilor-uneori infractori sau semianalfabeți-iar posturile și leafa dascălilor la mofturile directorilor?!

Cine se angajează la aceste schimbări merită votul nostru: cadre didactice, părinți, bunici, studenți.

Deocamdată știm pe cine să nu votăm.

Pe foștii guvernanți, împotriva cărora am ieșit în stradă anii trecuți și pe care îi știm de ce sunt în stare.

Dar ce ne facem cu ceilalți?!

Și acolo, deși există câțiva candidați demni de încredere și respect, probabil rătașiți pe actuala scenă politică, marea majoritate sunt ca și partidele participante la alegeri: seamănă ca niște picături de apă.

O apă tulbură și clocită.

Silviu Șomîcu

În acest număr

Școala de care p. 3
avem nevoie

În fața p. 5
calculatorului

Eveniment p. 6
cultural

Importanța p. 9
consilierii și
educației
părinților

Abandonul : p. 10
responsabilitat
e zero

Pseudo- p. 11
democrația
neocolonialistă

Atac la p. 12
Finanțele
Publice

Demolatorii p. 13
de școli

Sănătatea p. 14
nu este o
marfă !

Sindicatele p. 14
condamnă
politica de
sărăcire
și legislația
muncii

Un viitor pentru educație

Declarația-apel: „Educație pentru Viitor”

1. Societatea noastră dominată de „legile pieței” produce zilnic drame în spațiul existenței umane.

Soluțiile adoptate în general în educație sunt soluții « de azi pe mâine », ce răspund cerințelor imediate ale pieței forței de muncă și care par acceptabile pentru situația nefericită în care se află societatea românească actuală, dar care nu dau nici o speranță și nici o perspectivă pentru viitor, pentru schimbarea în mai bine a vieții noastre.

Grupul „**Educație pentru Viitor**” acționează pentru ca fiecare tînar să poată dobîndi cunoștințe și competențe care să-i permită să-nțeleagă lumea în care trăiește și să contribuie la transformarea ei într-o lume mai dreaptă și mai bună. **GREV** este un grup de reflecție și de acțiune, care se adresează cadrelor didactice, elevilor, studenților, părinților, cercetătorilor, sindicaliştilor, tuturor celor ce sunt preocupați de accesul la o educație de calitate pentru toți cetățenii.

Racilele sistemului actual

2. Inegalitatea elevilor în școală a devenit o realitate care se răspîndește cu repeziciune în tot sistemul educațional. Prin structurile sale, prin modul de funcționare prin metodele sale și prin conținuturi, acest sistem menține inegalitățile sociale care se reflectă în rezultatele școlare și în orientarea școlară a tinerilor.

3. Actualul sistem de educație și învățămînt nu reușește să formeze pe deplin tinerii.

Încă din etapele inițiale ale parcursului educațional, multor elevi le lipsesc minimele cunoștințe generale necesare și competențele fundamentale. Nivelul superficial de pregătire face ca ei să fie foarte limitați ca posibilități de comunicare, în cunoașterea istoriei societății omenești, sau ca orizont științific. În același timp cei mai mulți rămîn « analfabeți tehnologici » în actualul sistem de învățămînt rupt de realitatea activităților practice. Acest lucru se întîmplă nu doar pentru domeniile «învățămîntului general » dar chiar și pentru filiera «învățămîntului tehnic ».

4. Școala nu formează la tineri spiritul critic, nu le oferă cunoștințe și competențe ca să poată schimba rînduielele strîmbe din societatea în care trăiesc. Tinerii sunt educați să respecte anomaliiile ce marchează actuala organizare a societății, ei devenind indiferenți față de lucrurile rele pe care le întîlnesc sau chiar « adaptîndu-se » la absurditățile care ne guvernează existența.

5. În învățămîntul superior cercetarea științifică este lăsată la voia întîmplării sau este nevoită să găsească sprijin la societățile private, care direcționează activitatea de cercetare spre rezolvarea unor probleme particulare, cu motivații imediate și comerciale.

Educație pentru viitor

6. Formarea profesională a tinerilor trebuie să se bazeze pe o amplă activitate educațională, pe o cultură generală solidă. Toți tinerii trebuie să dobîndească o pregătire vastă și temeinică, teoretică și practică, generală și politehnică ; o cunoaștere cît mai deplină în domeniul științelor exacte, în domeniul tehnologic, al filosofiei, istoriei, relațiilor economice și sociale, al culturii. Acest obiectiv fundamental nu trebuie sacrificat printr-o specializare prematură și îngustă.

7. Acordăm o atenție deosebită cunoștințelor care dezvoltă modul propriu de gîndire și critica inteligentă, cunoașterea nedreptăților, suferinței, mizeriei și exploatării. Totodată acordăm atenție cunoașterii cauzelor care generează aceste fenomene la noi și în

lume, înțelegerii perspectivelor și primejdiilor potențiale pe care le oferă dezvoltarea științifică și tehnologică.

8. Trebuie să dezvoltăm la toți tinerii competențele necesare pentru o cetățenie activă, pentru a participa eficient la activități civice, sociale sau politice, în domeniul lingvistic, artistic, al mijloacelor de comunicare, etc.

9. Noi respingem orice discriminare, orice selecție pe criterii etnice, religioase sau sociale, dar și orice rabat la nivelul și/sau la calitatea învățămîntului.

10. Dorim să răspîndim și să generalizăm toate metodele pedagogice care asigură înalta performanță școlară pentru copiii proveniți din toate mediile sociale.

11. Trebuie ca școala să asigure pentru toți copii îndrumarea și sprijinul individualizat pe care unii îl primesc acum de la familie și care stă adesea la baza reușitei lor școlare.

12. Învățămîntul trebuie să fie cu adevărat și în întregime gratuit : cărți și materiale didactice, activități extrașcolare etc.

13. **Educația pentru viitor** poate fi promovată doar în cadrul unui sistem public de educație, care poate fi realizat prin respingerea oricărui sectarism, printr-un dialog sincer între toți factorii ce împărtășesc aceste valori și care acționează în diferite structuri.

14. Respingem cu hotărîre tendințele de privatizare și de transformare în « activitate comercială » a procesului educațional. Educația trebuie să stea departe de interesele patronale și comerciale. Nu trebuie să acceptăm transformarea elevilor

în « clienți ».

16. Dorim un sistem educațional care să asigure responsabilități și drepturi depline cadrelor didactice dar și elevilor și studenților : dreptul de a participa la elaborarea reglementărilor în domeniu și la organizarea unităților școlare dar și obligația de a asigura buna funcționare a lor.

16. Vrem o școală care să mențină un dialog permanent cu toți părinții.

17. Dorim ca școala să fie locul dobîndirii experienței de viață, de exprimare pentru tineri, unde învățămîntul să fie în strînsă legătură cu practica socială, cu viața, cu activitatea tehnică și cu producția.

Mijloace materiale pentru educație

18. **Educația pentru viitor** are nevoie de mijloace materiale suplimentare pentru a asigura încădrările necesare, spații corespunzătoare, mijloace didactice de calitate și o bună pregătire a cadrelor didactice. În vreme ce volumul și importanța cunoștințelor sporesc neîncetat, este inacceptabil ca fondurile pentru educație să se reducă.

19. Finanțarea trebuie acordată în funcție de necesitățile reale și de proiectele de perspectivă în domeniul educațional și nu după aprecieri subiective și arbitrare.

20. Mijloace financiare pentru o educație de calitate există : este suficient să vedem nivelul profitului la care au ajuns marile companii, cîștigurile înregistrate în ultimii ani la bursă, veniturile din afaceri imobiliare sau marile averi.

Schimbări în educație-schimbări în societate

21. « Proiectul educațional » al Grupului **Educație pentru Viitor** se întemeiază pe concepțiile noastre privind societatea actuală și viitorul ei. Actualul sistem dominat de « legile pieței », de goana după profituri materiale, de poziții în societate întemeiate pe avere, produce nedreptăți, stratificări sociale și discriminări inacceptabile. Sistemul generează crize econo-

(continuare în pag.4)

La 21 septembrie 2009, la Craiova, într-o înfîlnire cu presa Grupul „Educație pentru Viitor” a prezentat această declarație-fondatoare care și-a dovedit realismul.

L a acest text se adaugă și alte texte prezentate ulterior, ce evidențiază racilele sistemului educațional și propun soluții de rezolvare.

Școala de care avem nevoie

Autonomia școlilor: un măr otrăvit

Autonomia școlară, cel puțin după cum o înțeleg miniștrii educației, la fel ca toate procesele de dereglementare-divizare, vizează două obiective : reducerea cheltuielilor și adaptarea la cerințele mediului economic actual.

Se sugerează că autonomia permite soluții mai bune de finanțare prin proiecte, prin alocații și diferitele forme de autogestiune, ce permit realizarea de economii și o dirijare mai bună a fondurilor, adaptându-le la situațiile specifice fiecărei filiere, fiecărei structuri, fiecărei școli.

Dar în același timp are loc dezintegrarea drepturilor prevăzute prin statutul cadrelor didactice, excluderea de la orice discuții a sindicatelor, spargerea frontului unic al cadrelor didactice într-o multitudine de fronturi, în nenumărate conflicte izolate ce permit zdrobirea mai ușor a oricărei rezistențe.

Al doilea obiectiv al procesului de "autonomizare" este de a face sistemul educațional mai flexibil, pentru a se adapta mai ușor la schimbările economice și pentru a fi constrâns să dezvolte diferite forme de asociere cu întreprinderile precum: învățământ cu activitate de producție, participarea reprezentanților patronatului în structurile de conducere ale școlilor, furnizarea de mijloace materiale sau alte forme de sponsorizare de către întreprinderi.

Finalitatea acestor acțiuni se reduce la proiectul rudimentar al unei școli flexibile pentru o piață a forței de muncă flexibile, adică instabile.

Autonomia împotriva șomajului

Școala românească, adaptată cerințelor firmelor, ni se spune că va fi o armă împotriva șomajului. Și totuși locurile de muncă nu sunt create de

învățământ. Mai mult sau mai puțin, școala poate să înarmeze tinerii în bătaia pentru locul lor de muncă. Dacă toți tinerii vor primi o pregătire care răspunde mai bine așteptărilor patronatului, atunci singurul beneficiar va fi angajatorul, care va găsi mână de lucru din plin și deci ieftină.

Primejdia autonomiei

În aceste condiții câte școli vor putea rezista presiunilor neîncetate venite din mediul economic sau din partea autorităților locale, dominate de interese

comercial-amplifică „concuranța comercială” prin orice mijloace între școli.

Pedagogii se transformă astfel în agenți de marketing iar educatorii în agenți publicitari.

Mitul autonomiei pedagogice

Anumite cadre didactice consideră totuși, cu bună credință, că o școală cu autonomie la va permite să-și îndeplinească mai bine misiunea didactică. Se înșală amarnic pentru că :

1. Condițiile lor de lucru- respectiv

finanțarea dar și modul de organizare- se vor înrăutăți total, încât multe din planurile lor vor rămâne pe hârtie.

2. Dependența de minister- ce reprezintă totuși o structură cu persoane calificate în domeniul educațional- va fi înlocuită cu o dependență și mai puternică, față de diverse firme, de reprezentanții unor autorități locale, de părinți.

3. Doar o politică educațională centralizată permite soluții pentru

marea masă a elevilor, pentru că, după cum se constată din realitatea românească, în general, modernizarea și noutățile sunt impuse de sus.

Autogestiune și eficiență în finanțare

Modul cum a fost concepută eficientizarea finanțării și gestionarea autonomă de către unitățile de învățământ a fondurilor în educație, generează o ruptură în sistemul educațional. Școala e prinsă într-o „menghină” bugetară care se strânge mereu. Fondurile, inclusiv cele de investiții, sunt condiționate de evoluția populației școlare și cel mult de indexarea cu inflația. Așa s-a ajuns la dispariția, în numai 5 ani, a peste 60% din unitățile de învățământ.

Cu atât mai puțin nu este prevăzut ceva pentru a crește accesul la educație în afara învățământului obligatoriu, sau pentru creșterea

Foto: AStuSo

comercial-economice? Aceste presiuni vizează excluderea din programele școlare a tot ce nu este exploatabil și nu asigură creșterea productivității muncii, dar care contribuie la pregătirea tinerilor pentru a gândi cu capetele lor, ca să nu fie simpli executanți docili, care contribuie la o participare activă și responsabilă a tinerilor la viața socială, la integrarea lor în societate.

În oricare direcție va acționa autonomia: bugetară, administrativă sau pedagogică, va provoca dezvoltarea de sisteme educative paralele. Ea va amplifica o tendință deja puternic manifestată : selectarea/separarea unor școli de elită- unele fiind școli publice dar din ce în ce mai numeroase apărând și școli private- rezervate categoriilor sociale privilegiate și a altor școli de „umplutură” pentru copiii oamenilor de rând.

Școala de care.... (continuare din pag.3)

salarilor cadrelor didactice.

Nici unul dintre miniștrii educației n-a dovedit că are curajul politic să facă o breșă în aceste politici educaționale, lăsându-se prinși în mașinăria constrângerilor bugetare.

Trebuie să creștem finanțarea învățământului

O nevoie imperioasă domină societatea: finanțarea corectă a învățământului.

Este expresia nevoii societății noastre de a investi mai mult în educația copiilor. Educația este un drept democratic fundamental, nu este o investiție financiară de moment, care variază după nevoile pieței, după dorințele patronatului sau după ambițiile și interesele mărunte ale unor factori de decizie din administrație.

Trebuie să fie aduse alocațiile bugetare pentru învățământ la un nivel corespunzător. Aceasta ne va permite să îmbunătățim învățământul primar și secundar și să dezvoltăm accesul la învățământul superior.

Finanțarea - o problemă nu de resurse, ci de opțiuni

Există miliardele necesare pentru educație?

Da ! Există banii!

La nivel național este o problemă de alegere nu de fonduri: profiturile mari-

lor firme au fost de miliarde de euro în ultimii 4 ani, dobânzile și dividendele plătite către cetățeni de stat, de bănci și de întreprinderi se ridică anual la alte miliarde, care, împreună reprezintă de câteva ori bugetul învățământului.

Cu o politică fiscală mai corectă, finanțarea învățământului este posibilă. În această privință șantajul făcut de marii profitori - cu evaziunea fiscală sau fuga capitalurilor, nu este acceptabilă. În primul rând pentru că nu este decât un mizerabil șantaj, dar și pentru că există mijloace de combatere a lui. Chiar Agenția de Administrare fiscală a recunoscut acest lucru.

Mai există posibilitatea impozitării marilor averi, a produselor de lux sau modificarea impozitului pe venituri și pe profit.

Soluțiile guvernanților de până acum sunt însă departe de nevoile învățământului, căci reforma propusă de ei, este o reformă nu pentru educație, ci o reformă anti-educație.

Ei au promovat privatizarea învățământului - inclusiv a învățământului primar, gimnazial și liceal intenționând ca programa de studiu inclusiv numărul de ore și încadrarea cadrelor didactice - să fie stabilită de către autoritățile locale și conducerea școlilor, reușind să anuleze sistemul de titularizare a cadre-

lor didactice la nivel județean, dorind ca salariile profesorilor să fie fixate de conducerea școlilor și nu prin lege.

Sistemul legislativ avansat de guvernanți pentru învățământul românesc, reprezintă o lovitură dată educației și va transforma criza sistemului educațional într-o catastrofă, ce va desființa dreptul la educație.

Guvernele și miniștrii s-au schimbat, dar concepțiile nocive privind școala românească încă se mențin și nu doar ca idei, ci și ca acte normative.

Anularea aberațiilor din legislația educației se lasă încă așteptată.

Toate măsurile de care are nevoie învățământul românesc nu putem să le așteptăm de la politicieni, căci toți, când s-au aflat la putere, au abandonat sistemul educației sau al sănătății.

Numai o acțiune comună a cadrelor didactice, a părinților, a elevilor și studenților, susținută și de celelalte categorii de salariați, poate conduce la măsuri de organizare și de finanțare care să asigure egalitate și calitate în educație pentru toți.

Silviu Șomîcu

Declarația apel (continuare din pag.3)

mice, războaie, drame sociale, catastrofe alimentare, sanitare și ecologice. Această dominație a banilor, a profitului și a bunurilor materiale afectează la scară planeteară valorile democratice, și constituie o amenințare pentru viitorul umanității.

22. Raporturi sociale mai drepte și mai raționale sunt necesare și sunt posibile: raporturi care să permită o repartizare mai echitabilă a resurselor, a bunurilor și serviciilor, accesul mai larg la cultură la valorile artistice, o utilizare a tehnologiilor în folosul tuturor și al unei dezvoltări durabile.

23. Raporturi sociale mai drepte ne permit să întrevădem reducerea diferențelor între muncile « fizice » și cele « intelectuale », între conducători și executanți. Aceste

diferențe stau la baza inegalităților pe care le cunoaște sistemul educațional.

24. Noi susținem deci acțiunile care fac parte dintr-un proiect de transformare progresistă a societății.

Activitatea noastră

25. Noi activăm în toate zonele țării și în toate structurile sistemului educațional, încurajând solidaritatea și unitatea în acțiune.

26. Oricine împărtășește ideile noastre prezentate mai sus și acceptă să se implice în punerea lor în practică poate deveni membru al Grupului EV.

Animați de aceste principii

Chemăm cadrele didactice și organizațiile lor sindicale la unitate pentru a susține

o educație pentru viitor!

-Chemăm autoritățile centrale și locale pentru a asigura **un viitor pentru educație**, asigurându-i cadrul legal și sprijinul financiar necesar !

-Chemăm tinerii, părinții elevilor, salariații din sectorul public și privat să sprijine acțiunile cadrelor didactice în realizarea **unei educații pentru viitor și a unui viitor pentru educație !**

Deviza și scopul nostru comun trebuie să rămână :

Egalitate și calitate în educație !

-În aceste condiții nu putem susține intențiile autorităților de abandonare a eforturilor pentru calitate în învățământului public și de susținere a privatizării educației prin finanțarea școlilor private și confesionale de la bugetul public

-Considerăm dăunătoare anularea titularizării cadrelor didactice prin organizarea

concursurilor de ocupare a posturilor la nivelul școlilor și nu la nivelul județelor

-Apreciem ca negative acțiunile de așa zisă așa zisă autonomie-descentralizare, care sunt de fapt acțiuni de abandonare a sistemului național de educație, căci:

- lasă finanțarea școlilor și stabilirea programelor de studii la voia și posibilitățile autorităților locale

- lasă încadrarea și salarizarea cadrelor didactice la dispoziția directorilor școlilor

**Grupul
„Educație pentru Viitor”**

În fața calculatorului

Societatea contemporană nu poate fi imaginată fără calculator dar specialiștii recomandă adevărate "ritualuri" când îl folosim, pentru ca acesta să ne afecteze cât mai puțin sănătatea.

Efectele negative "la vedere"

Calculatorul ușurează munca noastră și ne deschide o întreagă lume în față, așa că a devenit putem spune, o parte de nelipsit din viața noastră de zi cu zi. Trebuie să fim conștienți însă, că stând prea mult timp în fața ecranului, efectele nu vor întârzia să apară. Pielea va deveni mai aspră, în același timp, tenul va căpăta o culoare nesănătoasă și putem constata chiar apariția de pete pe față și nu e totul.

Radiațiile produse de calculator pot afecta funcționarea normală a sistemului nervos, a celui imunitar, a sistemului circulator și chiar dezvoltarea organismului în cazul copiilor aflați în creștere. Acesta e și motivul pentru care trebuie să ne luăm urgent măsuri de protecție pentru a păstra la distanță acest ucigaș invizibil, radiațiile.

Specialiștii au câteva recomandări despre cum putem să ne protejăm sănătatea în fața computerului.

Mai întâi, e indicat să punem un pahar cu apă sau plante verzi în apropierea monitorului calculatorului. Pe urmă, după ce ați navigat pe paginile de web, trebuie să vă spălați fața cu apă caldă și lapte demachiant, eliminând astfel praful încărcat de electricitate statică de pe piele, după care, folosiți produse ușoare de îngrijire a pielii reducând astfel riscul de rănire a acesteia după expunere.

O dietă pentru informaticieni ?!

Pentru cei care petrec multe ore în fața monitoarelor e important să-și imbogățească nutriția. Un ajutor de nădejde în cazul efortului intelectual îl reprezintă creșterea aportului de Vitamina B. Dacă vă culcați la ore târzii iar somnul e deficitar, trebuie să

consumați mai multe legume și fructe proaspete dar și ficat. De asemenea și peștele și produsele lactate pot contribui la îmbunătățirea memoriei. Ciocolata, grâul, fructele de mare, și cele uscate au capacitatea de a îmbunătăți funcția de coordonare a sistemului nervos, și sunt totodată și gustări perfecte în timp ce lucrați în fața computerului.

Vitamina C are capacitatea de a inhiba pigmentarea, de a stimula microcirculația vasculară și de a elimina toxinele acumulate în țesutul pielii, iar vitamina E reprezintă un antioxidant puternic, care poate ajuta pielea să câștige rezistență la acțiunea radicalilor liberi, favorizând în același timp primenirea sângelui și o piele mai curată.

Dacă beți din când în când suc de goji sau de morcovi veți ajuta la întreținerea unei mai bune sănătăți a ochilor și pielii. Dacă aspectul pielii e foarte important pentru tine, renunță cât mai repede la băuturile carbogazoase și treci pe consumul de suc de morcovi sau din oricare alte fructe proaspete.

Specialiștii ne propun să bem zilnic câte 2-3 pahare de ceai verde și să mâncăm o portocală înainte de prânz. Ceaiul e bogat în provitamina A care se transformă, imediat după absorbție în organism, în vitamina A. Această vitamină ne ajută la adaptarea vederii la lumină scăzută. Tocmai din această cauză, ceaiul verde poate ajuta atât la reducerea efectelor radiațiilor de la calculator, cât și la îmbunătățirea vederii. Dacă nu vă place ceaiul verde și cel de mușetel este o opțiune bună.

Radiațiile pe care nu le bănuim

Încercați să nu folosiți calculatoare de generații vechi pentru că în cazul

acestora radiațiile emanate sunt de una sau chiar două ori mai puternice decât la cele mai recente și pe lângă acest aspect tehnic, reglați, vă rog, luminozitatea ecranului. De regulă, cu cât este mai puternică luminozitatea, cu atât este mai mare candiditatea de radiații electromagnetice emise. Desigur, luminozitatea nu trebuie să fie nici prea slabă, pentru a nu provoca oboseala ochilor. Cea mai bună distanță între noi și calculatorul e cea de o jumătate de metru, cu cât e mai mică distanța, cu atât radiațiile vor fi mai puternice.

Poate, ești foarte ocupat, nu ai timp să faci o pauză la prânz, preferi să te odihnești puțin în fața calculatorului. În acest caz, nu uita să închizi calculatorul de tot, nu numai ecranul. Probabil nu știți dar tastatura emite radiații mai puternice decât ecranul. Tocmai din această cauză, închiderea ecranului nu ajută total la evitarea radiațiilor. S-a constatat că majoritatea dintre noi avem tendința să facem o mică pauză, aplecându-ne pe birou, cu cap chiar lângă tastatură, obicei care se dovedește foarte periculos.

Acestea sunt doar câteva din recomandările pentru protejarea sănătății în fața calculatorului.

L. Rachin

Realități și perspective

Un festival pentru educație

Anul acesta, desfășurată în perioada 05 – 10 noiembrie, Săptămâna Educației Permanente - Festivalul Șanselor Tale, ediția a XIII-a, a promovat timp de o săptămână educația adulților prin conferințe, mese rotunde, seminarii referitoare la ofertele educaționale, legislația României și cea a Uniunii Europene, aspecte privind sursele de finanțare europene, spectacole de teatru, dans, muzică, expoziții de pictură, fotografie, sculptură, work-shopuri etc.

Evenimentul înregistrat la O.S.I.M. încă din anul 2007 are scopul de a promova și implementa conceptul oficial de "învățare pe tot parcursul vieții" și promovarea unui parteneriat activ între furnizorii de diverse servicii educaționale din aria guvernamentală și nonguvernamentală.

La nivel local, promotorii oficiali ai acestui Festival sunt așezăminte de cultură (case de cultură, universități populare, cămine culturale și centre zonale de educația adulților), instituții de educație non-formală cu activități în domeniul educației adulților. În Craiova și județul Dolj, organizatorii și promotorii oficiali ai Festivalului sunt Casa de Cultură "Traian Demetrescu", instituție de cultură subordonată Consiliul Local și Primăriei Municipiului Craiova și Centrul Zonal de Educația Adulților Craiova, ce au inițiat și dezvoltat parteneriate cu instituții din sfera guvernamentală, privată, cea a societății civile și a autorităților locale.

În săptămâna festivalului au avut loc târguri ale ofertei de educație și a locurilor de muncă, zilele porților deschise, conferințe și simpozioane, seminarii, ateliere de lucru, cursuri experimentale, birouri de ghidare și consiliere, concerte, spectacole, expoziții, concursuri etc., ca beneficiari regăsindu-se publicul de toate vârstele, minoritățile etnice, studenții, elevii, absolvenții, grupurile dezavantajate, specialiști în domeniu educației. (formale, non-formale) etc.

Prof. Alexandru STUPARU

EVENIMENT CULTURAL LA CRAIOVA

Înapoiată de curând de la New York, prof.univ.dr. Mihaela Albu, președinta Asociației Culturale Internaționale *Carmina Balcanică*, a pregătit primul Festival „Carmina Balcanica”, găzduit de Biblioteca Județeană „Alexandru și Aristia Aman”, cu sprijinul Primăriei Craiova în cadrul tradiționalei sărbători, sub genericul „Zilele Craiovei”.

Desfășurarea festivalului a avut loc în perioada 26 și 27 octombrie 2012. Poeți din Franța și Serbia, dar și România au participat la două „Seri de Poezie”. În cuvântul de deschidere, scriitoarea și jurnalista Mihaela Albu, a amintit că scopul asociației „Carmina Balcanica” este de a cultiva și promova ceea ce este specific, din punct de vedere

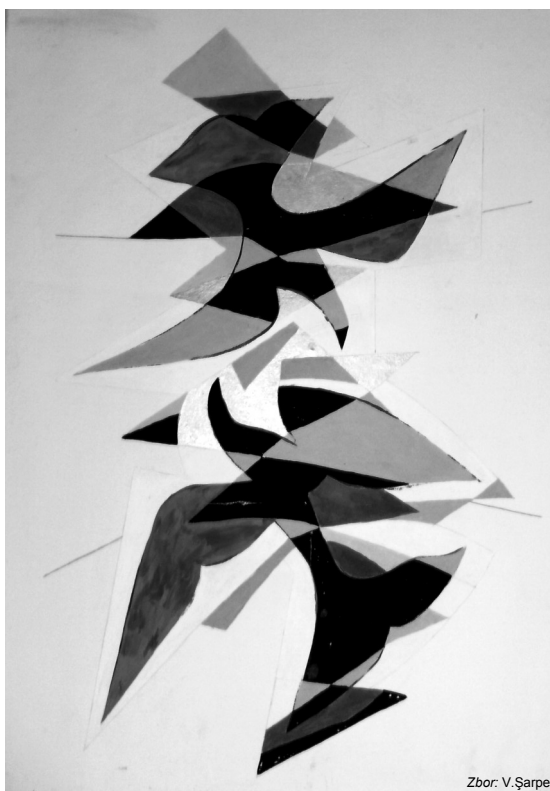
cultural, pentru spiritualitatea regiunilor sud-est europene, prezentând totodată și ultimul număr al revistei „Carmina Balcanica”.

Dintre membrii fondatori ai asociației nu a lipsit poetul Dan Anghelescu, care a precizat că, prin proiectele inițiate de această asociație culturală, se urmărește ceea ce este valoros, comun și ceea ce diferențiază fiecare cultură din spațiul cultural-balcanic și sud-est european.

La eveniment au participat, așadar, poeți din România - Mihaela Albu, Nicolae Coande, Nicolae Petre Vrânceanu, Elena Adriana Răducan (din Craiova), alți scriitori de la

Cenaclul „Alexandru Macedonski” din Craiova, Dan Anghelescu (București), Jean Poncet (Franța), Pavel Gătăianțu și Lavinel Orza (Radio Novi Sad, Serbia). Prezentă la festival a fost și scriitoarea din Basarabia, Raisa Goanță Coleaghin, absolventă a Universității de Stat din Chișinău, precum și profesori, jurnaliști, studenți.

În cadrul aceluiași eveniment, a avut loc lansarea volumului de poezii

Zbor: V. Șarpe

Jocuri, scris de Elena Adriana Răducan, cu o dublă prefață semnată de Mihaela Albu și Mihai Duțescu.

O expoziție de carte și reviste a fost amenajată pe tot parcursul evenimentelor, participanții având posibilitatea să răsfoiască volume din opera celor prezenți, dar și revistele *Europa* (Novi Sad, redactor șef Pavel Gătăianțu),

Lumină lină. Gracious Light (New York, director Theodor Damian, redactor șef Mihaela Albu), *Carmina Balcanică* (București, director Dan Anghelescu, redactor șef Mihaela Albu), precum și primul număr al nou apărutei reviste *Thesaurum* (Craiova, director fondator Elena Adriana Răducan).

Zilele festivalului „Carmina Balcanica” au adus în Cetatea Băniei un suflu intelectual nou, aerul vechilor saloane de poezie.

Prof. Elena Adriana Răducan

Resurse didactice

Problematika unor copii rămași acasă prin plecarea părinților în străinătate

„Într-o relație în care este dominantă absența, aceasta devine deformatoare.” (Andrei Pleșu)

În România de astăzi, pe lângă copiii abandonati în orfelinate sau „uitați” pe străzi, se mai poate delimita o categorie de copii abandonati - cei lăsați la rude (de obicei bunici) sau la o familie de prieteni apropiați pentru ca părinții să poată pleca la muncă în străinătate. Visul e utopic... să asigure copiilor tot ce au nevoie, într-o lume în care se dezvoltă exponențial și oferă atracții noi zi de zi... dar dragostea, liniștea unui cămin, sprijinul și sfatul în explorarea lumii care se deschide cu noi și noi fețe... le pot cumpăra oare părinții cu acești bani?

Este o problemă foarte delicată ce afectează evoluția și drumul unui copil spre propria devenire care de cele mai multe ori are o pantă descendentă.

Rămași singuri, copiii își croiesc drumul după propriile lor gânduri și idei în general, cu o conduită afectată datorită lipsei controlului din partea unui părinte sau neimplicarea celor care ar trebui să se ocupe de ei, ajungând să ignore chiar și reguli simple de politețe, considerându-le absurde și ipocrite. Studiile de specialitate arată că un factor important în dezvoltarea multilaterală a personalității copilului până la vârsta tinereții este părintele. Lipsa sprijinului și îndemnului părintesc, lipsa celui ideal după care copiii își construiesc propria personalitate și propriul tipar de viață sunt goluri care le afectează viața zi de zi, prin aceasta și nivelul lor de pregătire.

Vârsta școlară este determinată de investiții psihice foarte mari, de o mare exercitare a emoționalității, de mari energii investigative și, nu în ultimul rând, de un ochi critic evaluator, care nu scapă nimic din jur.

Dacă părinții sau cei apropiați nu sunt alături de copii în aceste momente când sunt antrenați în foarte multe situații de viață, pot să apară diverse probleme care să le afecteze viața ulterior:

- copiii pot avea o percepție greșită în legătură cu propria persoană sau cu alții - crearea de imagini deformate cu privire la propria persoană, cu privire la alte persoane sau la anumite situații (neîncrederea în sine și în alții, anxietate, timiditate);

- incapacitatea de a aprecia corect consecințele acțiunilor întreprinse - teama de a-și asuma anumite

- responsabilități sau tendința de a-și asuma prea multe responsabilități;

- diminuarea gradului de responsabilitate până la manifestarea comportamentelor inadecvate;

- opțiuni în discordanță cu posibilitățile care se concretizează în alegeri ce sună fie sub, fie peste posibilități -determină apariția stării de insatisfacție, inadaptare școlară, eșec;

- autoaprecierea - tendința de a se demobiliza, neîncrederea în sine, blazarea;

Toate aceste probleme generează o gamă afectivă, protestatară de disconfort cu tendință de accentuare prin: plictiseală, opoziție la tot ce e în jur, sentiment de amor propriu jignit, de ridicol față de cei din jur, de culpabilitate (se formează datorită faptului că aude în discuții că părinții au plecat pentru el), manifestări mimice, comportamentale, verbale, care se asociază cu comportamente ironice, uneori jignitoare în mod voit.

Răpuși de sărăcie, românii își lasă copiii acasă și pleacă la muncă în

străinătate. Fenomenul a căpătat proporții îngrijorătoare. Copiii resimt plecarea părinților la muncă în străinătate ca pe un abandon și reacționează ca atare. Lipsiți de supraveghere, rămași fără dragostea părintească, ei dezvoltă diverse tulburări de comportament, mergând de la indisciplină, conflicte cu colegii, absenteism școlar, tendință de marginalizare, alegerea unor prieteni nepotrivii, și până la comiterea unor infracțiuni. Statisticile arată că, din totalul copiilor ai căror părinți sunt plecați la muncă în străinătate, o mare parte au devenit elevi-problemă, caracterizați prin agresivitate, delincvență, consum de droguri, tutun, alcool, apartenență la grupuri negative, risc sporit de abandon școlar.

Copilul are nevoie și de afecțiune, și de îngrijire fizică, și de monitorizarea situației școlare. Deci, trebuie să fie supravegheat. În general, aceștia sunt lăsați, în cel mai fericit caz, în grija bunicii, mulți dintre ei fiind depășiți de situație. Dar se mai apelează și la vecini sau, dacă unul dintre copii este mai mărireșor, acesta este cel desemnat

să preia răspunderea pentru creșterea fraților mai mici. Dacă se întâmplă ceva rău, un accident, la școală, noi nu știm pe cine să anunțăm. Copiii aceștia sunt, practic, ca și abandonati, existând riscul ca ei să intre în grupuri negative de minori, găști de cartier, care vagabondează și recurg la mici furtușaguri pentru țigări, băutură, sau în grupuri negative de adulți, caz în care ajung să cerșească, să fure sau să se prostitueze. Pentru ca aceste lucruri să nu se întâmple, ar trebui modificată legislația, în așa fel încât părinții care pleacă la muncă în străinătate să nu mai fie lăsați să treacă granița fără un act legal prin care să demonstreze că și -au lăsat copiii în ordine, în grija cuiva care își asumă responsabilitățile legate de creșterea lor.

Ce se poate întâmpla când părinții își lasă copilul în grija bunicii și pleacă să-și facă un rost pe meleaguri străine? Pe lângă posibilitatea de a ajunge în anturaje negative, există și riscul ca acești copii să sufere atât de mult din cauza lipsei

(continuare în pag.8)

Resurse didactice

Problematika unor copii(continuare din pag. 7)

părinților, încât să se îmbolnăvească. Statisticile, însă, nu prezintă numărul celor care, traumatizați de lipsa părinților, ajung la medicul pediatru sau, mai grav, psihiatru. Cam 85% dintre copiii care se prezintă, lunar, la consultații, au cel puțin un părinte plecat la muncă în străinătate. Supuși, în absența părinților, unui stres permanent și neavând sprijin atunci când au nevoie, ei dezvoltă tot felul de patologii: de la depresii, ticuri, enurezis, până la depresii cu elemente psihotice și chiar schizofrenie. Se observă, de asemenea, frecvente tulburări de comportament, când intră în anturaje puțin alese, devin sensibili la tot felul de influențe negative, își găsesc un mediu unde sunt acceptați și valorizați, recurg la droguri ca să-și facă viața mai inimoasă, mai ușoară, mai plăcută. În mod normal, în momentul în care apare la un copil o problemă de acest gen, toată familia trebuie să vină la consiliere și la terapie. Părinții, însă, nu sunt foarte receptivi la ceea ce spunem noi, ci sunt interesați doar de faptul că îi asigură tot ce îi trebuie, din punct de vedere material.

Dorul de părinți afectează atât de mult un copil, încât se poate îmbolnăvi. „De ce m-au părăsit?” Oricât de dur ar suna pentru cei care pleacă la câștig peste hotare, lăsându-și copiii în voia sortii, aceasta este, în fapt, o formă de abandon mascat care generează traume care îi vor afecta pe copii pe toată durata vieții. Dezamăgirile de acum au un efect nociv, urmând să fie resimțite, ulterior, la vârsta maturității, prin incapacitatea de a face față încercărilor vieții. Lipsa părinților de lângă copii este una din cele mai mari traume. Oricât i-ar explica părintele că pleacă în străinătate ca să îi asigure ce-i trebuie, că se duce pentru el și că face sacrificii, copilul este sfâșiat între dragostea pentru părinte și de întrebarea *De ce?* - *De ce m-a abandonat?* - pentru că ei receptează plecarea ca pe un abandon, ori se autoacuză: *Ce-am făcut?, Cu ce-am greșit?, De ce m-au părăsit?*

Bineînțeles că, de multe ori, nu le spun părinților aceste gânduri. Dar

toate aceste frământări au efecte negative.

Fenomenul copiilor „orfani cu părinți” este, probabil, unul dintre cele mai neașteptate, pe care le trăiește familia românească. Din păcate, societatea nu este pregătită să contracareze efectele sale negative, neexistând, până în prezent, nici un sistem formal de susținere emoțională a acestor copii, mult mai expuși afecțiunilor psihice și riscurilor sociale, în comparație cu ceilalți.

S-a ajuns la concluzia că orice sistem de educație rămâne neputincios dacă se izbește de indiferență, de opoziția și, chiar mai rău, absența părinților. În aceste condiții, școala capătă o misiune suplimentară, aceea de intervenție reglatorie în relația familiei destrămate cu societatea.

Învățământul nu este decât o parte din educația copilului, o bună parte a educației petrecându-se în afara școlii. Cercetările au pus în evidență influența atitudinii parentale asupra rezultatelor școlare ale elevilor. În special asupra motivațiilor învățării precum și faptul că unele comportamente ale părinților pot fi favorizate datorită dialogului cu școala. În cazul absenței părinților, legătura cu școala este întreruptă.

De acțiunile educative prin care se poate concretiza relația școală-familie-comunitate: întâlniri individuale cu părinții elevilor, ședințe lunare, vizite la domiciliul elevului, lectorate cu părinții, întâlniri cu reprezentanți ai poliției rutiere și comunitare, cu psihologul școlii, vizite la muzee, vizionări de spectacole, drumeții, serbări școlare nici nu mai poate fi vorba.

În procesul dobândirii experienței de viață copilul are nevoie de îndrumarea adultului, de o îndrumare care să-i favorizeze și chiar să-i stimuleze libertatea de manifestare. Întreaga acțiune educațională ar trebui să se desfășoare ca un proces de continuă creștere a gradului de independență al celui care se educă. Astfel, elevii trebuie învățați că au dreptul de a participa la decizii pedagogice, dreptul la inițiativă, la gândire autonomă, critică și creativă, dreptul de autoconducere și autoeducație,

dreptul de opțiune, dreptul de acțiune potrivit propriei voințe, cu asumarea responsabilității pentru actul produs. Libertatea de manifestare a copilului este însă stingherită de complexul singurătății, al părăsirii și chiar al abandonului pe care îl simte cel care are părinți plecați în străinătate.

Deseori se constată că elevii ai căror părinți sunt plecați în străinătate nu mai învață bine, nemaifiind supravegheat în activitatea de învățare. Ei nu își organizează bine timpul liber în afara programului și sunt atrași în viața de „cartier”, ajungând de cele mai multe ori în atenția poliției.

Deseori s-a dezbătut situația românilor plecați periodic din țară - părinți și copii dar în mod deosebit educația copiilor lăsați de părinți în grija rudelor sau a cunoscuților, problemele de adaptare școlară și socială ale acestor copii, precum și rolul școlii și al comunității locale în rezolvarea situațiilor apărute. Mediatizarea unor cazuri dramatice a adus în fața opiniei publice tragedia trăită de acești copii.

Din păcate, în ultimii ani, învățământul românesc se confruntă din ce în ce mai des cu această situație deosebită, ce produce disfuncționalități în desfășurarea activității educative: exodul într-un număr tot mai mare al românilor (foarte mulți fiind părinți) la muncă în străinătate. Urmare a acestei situații, în evoluția elevilor se constată: scăderea randamentului școlar, creșterea numărului de absențe, devieri de comportament, manifestări ale violenței verbale și chiar fizice, obiective stabilite superficial, libertate de exprimare și comportament înțelese greșii, emiterea de opinii eronate de către părinții plecați și transmise copiilor, când fac comparații între sistemul de învățământ românesc și cel din străinătate.

**Prof. Înv. Primar
Filip Milica-Simona
Școala Gimnazială
"Decebal", Craiova**

Importanța educației și consilierii părinților

"Pentru fiecare familie, bijuteria cea mai de preț ar trebui să fie copilul... Calitatea de om se naște din iubire, a cărei unică măsură este conștiința umană." (Ion Vulcănescu)

Perioada școlară este una de rapide achiziții intelectuale, de dezvoltare a gândirii copilului. El combină, exprimă – în același timp acționează, gândește acțiunea și comunică. Copilul este în plină evoluție a operațiilor gândirii. El este un explorator investigând lumea și proprietățile sale.

Este importantă cunoașterea copilului deoarece numai așa i se asigură o creștere sănătoasă, o dezvoltare a proceselor psihice ca, în final să facă față cerințelor de mai târziu impuse de activitatea școlară. Dezvoltarea psihică, intelectuală și morală a copilului depinde de modul cum știe adultul să-l susțină în a-și edifica propriul destin.

Cunoașterea copilului semnifică activitatea sistematică a educatorilor și părinților pentru identificarea suporturilor sale ca personalitate și proiectarea corectă a strategiilor educaționale favorizând în fiecare etapă a dezvoltării valorificarea și amplificarea potențialului nativ. Pentru a ajunge la o cunoaștere cât mai completă și mai

complexă copilului am parcurs o serie de etape în colectarea informațiilor. O primă etapă a reprezentat-o întâlnirea cu părinții cu unii dintre ei purtând discuții chiar de la înscrierea copilului la școală. O altă etapă a reprezentat-o convorbirile individuale cu copiii apoi complexe de activități de evaluare pe care le parcurgem în primele două săptămâni de la începutul anului școlar. Vizitele la domiciliu au reprezentat prilejuri speciale de studiu ale manifestărilor copilului în cadrul familial (comportament, limbaj, atitudine). Discuțiile individuale cu părinții au reprezentat modalități de obținere a informațiilor pe care doream să le cunoaștem sau să le transmitem.

Studiind cu deosebită atenție și interes rezultatele obținute în urma aplicării chestionarelor s-au îmbogățit informațiile despre copil, acestea fiind de un real folos în cunoașterea, evaluarea și proiectarea demersului didactic. Gama metodelor de culegere a datelor despre copii a fost completată de întâlnirile săptămânale sau chiar zilnice „când persoanele care au în grijă copiii cu părinții plecați în străinătate, prilej cu care au ocazia să-și împărtășească ideile, experiențele în ceea ce privește educația și dezvoltarea copiilor.

Părinții sunt primii învățători ai copilului, ei încep

educarea lui în mediul familial. Lor le revine rolul esențial în creșterea copilului. Sunt situații când familia consideră că este suficient să se ocupe doar de satisfacerea nevoilor primare (hrană, îmbrăcăminte, locuință..., ignorând importanța unei comunicări afective, nestimulând dezvoltarea sentimentului de apartenență. Este cazul părinților care își lasă copiii acasă și pleacă la muncă în străinătate. Educația părinților poate fi: o educație a copilului; un studiu al dezvoltării copilului; o formare a abilităților de comunicare și analiză a copilului; un examen cognitiv al sarcinilor secvențiale în creșterea, dezvoltarea și educarea copilului.

Împreună cu părinții, școala își are rolul ei bine stabilit, intermediind astfel dezvoltarea primară a copilului. Metoda

cea mai lesne și la îndemâna oricărui cadru didactic este observarea directă în mediul familiar, în sala de grupă, în aer liber, cu prilejul vizitelor, excursiilor, a zilelor onomastice. Pentru cunoașterea cât mai aprofundată a copilului am întocmit liste de comportamente observabile pe domenii de activitate: limbaj, motricitate, abilități fizice și intelectuale.

Conversația cu copilul este o altă modalitate

de a-l cunoaște. Discutând cu acesta am aflat mai multe despre felul în care gândește, cel preocupă, ce bagaj de cunoștințe are, ce-l interesează, cum vorbește, ce vocabular are, dacă are defecte de vorbire și care sunt acestea.

Învățământul actual urmărește abordarea integrală a copilului și a educației sale, implicarea familiei și a comunității în educația copilului, dezvoltarea politicilor educative de responsabilizare, precum și dezvoltarea organismelor societății civile care să promoveze alternative educaționale specifice vârstei școlare.

Pentru realizarea acestor obiective este necesar ca societatea să conștientizeze și să respecte drepturile copilului, să schimbe mentalitățile, să aducă o nouă viziune privind copilul ca membru al comunității, să ajute la formarea unor relații de tip democratic referitor la copil, familie, comunitate și școală. Educația pentru calitate în învățământul primar are la bază zona socio-emoțională, care își propune un scop dublu:

- Oferă metode ce permit individului să se integreze și să se adapteze mediului socio- cultural;
- Dezvoltarea autonomiei personale a autenticității și a creativității.

Antrenând familia ca partener în

(continuare în pag.10)

Foto: AStuSo

Resurse didactice

Importanța ..(continuare din pag. 9)

educație, școala asigură susținerea optimă a învățării copiilor și a nevoilor lor de dezvoltare. Programul instructiv-educativ din școală recunoaște importanța familiei în viața copilului și stabilește strategii efective de includere a părinților în programele școlii.

Conștientizarea părinților asupra rolului și a importanței educației timpurii reprezintă imperativul reformei învățământului școlar; o colaborare de succes dintre școală și familie sporește înțelegerea și sensibilitatea față de nevoile copilului, potențând astfel reușita integrării în ciclul următor.

Activitățile desfășurate împreună cu familiile copiilor care pleacă în străinătate, se întorc, iar pleacă și vin în favoarea acestora, constituie o parte componentă a unui program eficient de educație timpurie. Prin aceste activități părinții sunt sprijiniți să își cunoască copiii, să le identifice nevoile și să sprijine dezvoltarea și creșterea lor armonioasă. Altfel spus, este o ipoteză de lucru, orice părinte își iubește copilul și dorește să-i ofere cât mai mult pentru o dezvoltare armonioasă din toate punctele de vedere dar nu întotdeauna găsesc mijloacele cele mai eficiente.

Prin consilierea părinților se acordă sprijin moral și psihopedagogic pentru familiile școlarilor. Acestea sunt îndrumate și încurajate pentru a-și exercita cu succes rolul în viața copiilor, în creșterea, îngrijirea și educarea adecvată a acestora.

Pentru eficientizarea consilierii s-au aplicat următoarele principii:

- acceptarea și comunicarea eficientă;
- confidențialitatea;
- respectul individualității
- sinceritatea;
- recunoașterea propriilor limite;
- negocierea soluțiilor și respectarea deciziilor beneficiarului ;
- nediscriminarea

Școala este instituția care oferă educație, ea are rol de a oferi sprijin atât copiilor cât și părinților. Activitățile desfășurate în școală reprezintă terenul unor relații educative din care se remarcă beneficiarii copiii alături de părinții lor și de educatori care, lucrând împreună se simt importanți și valorificați.

Părinților care își lasă copiii acasă, le-am dat următoarele sugestii și recomandări:

Ce se întâmplă cu copiii despărțiți de părinți? Absența părinților are o influență

negativă asupra copiilor. Mai multe riscuri amenință sănătatea și dezvoltarea copilului.

Cum să pregătiți copilul pentru plecarea dumneavoastră? Copiii au nevoie de sprijin atunci când încearcă să înțeleagă de ce trebuie să plece părinții lor. De asemenea, au nevoie de susținere atunci când înfruntă suferința legată de despărțire.

Cum să comunicați la distanță cu copilul? Telefonul și scrisorile îi ajută pe părinții plecați în străinătate să nu rămână străini de copii. Cum să discutăm cu copilul când suntem departe de el?

Ce este bine să știți în plus despre copil? „Uneori copilul se comportă de parcă nu ar fi copilul meu”, spun părinții. Pentru a evita aceste situații, ar fi bine ca părinții să cunoască particularitățile de vârstă și să înțeleagă nevoile emoționale ale copilului.

Explicați de ce trebuie să se comporte într-un fel sau altul și ce aveți în vedere când spuneți: „să fii cuminte”, „să nu-ți faci de cap” sau „să nu ieși din vorba bunicilor sau rudelor”. Povestea caprei cu trei iezi este nu doar despre: „Nu deschideți ușa străinilor”. Este o poveste în care capra interzice, dar nu explică de ce. Și atunci apar problemele.

Încurajați copilul, spunându-i cuvinte care să-i sporească încrederea în forțele proprii. Dacă vreți să încurajați copilul, spuneți:

„Mă faci să mă simt bucuros (fericit), când aud asta”

„Mulțumesc!”

„Ai vrea să...?”

„Ce zici dacă...?”

„Asta numesc eu să fii grijuliu (politicos, curajos, corect...)”

Fraze care încurajează:

„Cred că îți reușește să...”

„Sunt convins că vei reuși să...”

„Când faci lucruri care îți plac, ai succes”

„Văd că îți merge bine la școală...”

„Doar oamenii puternici procedează așa...”

„Ți-a reușit asta, continuă!”

Folosiți laude care nu umilesc și critici care nu jignesc. Copiii se simt stânjeniți atunci când sunt lăudați și consideră că nu merită. Ba uneori se poartă dinadins urât ca să demonstreze că v-ați înșelat. Pentru ca laudele să aibă efect, descrieți ceea ce vedeți sau auziți sau descrieți ce simțiți dumneavoastră în legătură cu asta. Evitați să îl comparați cu alt copil: „Cel mai bun”, „Mai bun decât...”

Prin aceste sfaturi, părinții vor înțelege că ce mai bună metodă de susținere afectivă și stimulare motivațională pentru copii este lauda, încurajarea.

Prof. Înv. Primar Ionele Camelia
Școala Gimnazială "Decebal",

Abandonul : responsabilitate zero

De-a lungul istoriei părerile despre copii și rolul lor în societate au variat enorm. Până în epoca modernă nu a existat conceptul de „drepturi ale copilului”, aceștia fiind tratați la fel ca adulții, muncind în aceleași condiții și uneori fiind chiar încadrați ca soldați. Rolul copilului era mai degrabă de bun economic, interesul fiind ca fiecare familie să aibă cât mai mulți copii, deci mai multe brațe de muncă.

Odată cu dezvoltarea industriei copiii erau preferați pentru angajare, dat fiind că nu puneau aceleași probleme ca adulții, puteau fi ușor controlați și manipulați.

În prezent se constată o revenire a cunaticării copilului din punct de vedere economic, nu atât ca sursă de venit cât mai ales ca povară economică pentru părinți. Nu mai trăim într-o societate medievală, unde cele necesare se obțin din munca pământului, iar societatea de consum în care trăim ne-a condiționat să urmărim obținerea unui anumit nivel de trai, să fim „liberi”, să nu acceptăm ușor responsabilități. În aceste condiții, decizia de a avea un copil este una din cele mai dificile în zilele noastre.

Orice persoană cu un venit peste medie vede aducerea unui copil pe lume ca o reducere a nivelului de confort personal, a veniturilor și mai ales a „libertății”. Din acest motiv mamele au copii la vârste tot mai înaintate sau decid să nu aibă copii deloc, dacă veniturile nu permit asigurarea pentru acesta a unui nivel decent de trai, a accesului la educație etc.

La polul opus se află persoanele cu venituri foarte mici, fără venituri și cu un nivel redus de educație. Natalitatea în rândul acestei categorii este foarte ridicată, dar și rata de abandon este foarte mare, din lipsa posibilităților materiale.

Datele statistice zugrăvesc un tablou sinistru: la o populație de aproximativ 22 milioane, în România se înregistrează 750000 (continuare în pag.15)

Scoala istoriei

Pseudo-democrația neocolonialistă

Moto:

„There was a political decision by the people of Romania against Băsescu but legally it was not valid. We must accept that.”

Hannes Swoboda, liderul grupului social-democraților din Parlamentul European.

Unul dintre baloanele de săpun prin care a fost ademenit poporul român după Marea Păcăleală din 1989 a fost cel pe care scria „DEMOCRAȚIE”. „Vrem alegeri libere!” a fost una dintre revendicările răscoalei din 1989.

Numărul mare al partidelor politice înființate, participarea masivă și entuziasă la primele scrutine de după 1989 au dovedit că poporul ieșit din dictatura ceaușistă credea în democrație, în rolul său suveran (etimologic, democrație = puterea poporului).

Cu timpul, realitatea economică, economia de piață capitalistă, prin cortegiul ei de nedreptăți – polarizare a averii, șomaj, inflație, sărăcie, criză economică etc. - i-a determinat pe tot mai mulți să declare în sondajele de opinie că România post-decembristă se află pe un drum greșit. „Democrația” capitalistă și-a arătat adevărata față mai întâi în domeniul economic: avuția națională a fost repede redistribuită; neluând în discuție puținele excepții oneste, constatăm că o minoritate rapace a înstrăinat cea mai mare parte din averea țării sau a redistribuit-o unor privilegiați ai fostului capitalism, făcându-și, ea însăși, parte grasă din această avuție, iar marea majoritate a poporului a devenit perdantă.

Mai rămăsese o iluzie: aceea că democrația se manifestă prin voturilor cetățenilor.

Prima breșă în această iluzie s-a produs când infractura Roberta Anastase, Președintele Camerei Deputaților, a fraudat voturile în Parlament și a rămas nepedepsită. Dar episodul a rămas necunoscut pentru marele public.

Ultimul vâl de pe chipul hidos al pseudo-democrației capitaliste de tip

neocolonialist a căzut în timpul crizei politice a referendumului pentru demiterea lui Traian Băsescu din funcția de Președinte al României. Faptele sunt cunoscute: Traian Băsescu a reușit performanța de a personifica un regim politic perceput de majoritatea societății românești ca fiind antipopular și antinațional, aservit intereselor unor factori de putere din afara țării. USL, rezonând cu dorința majorității cetățenilor, a inițiat procesul democratic de suspendare a Președintelui TB și de aducere a acestuia în fața judecății poporului, prin referendum. 7,4 milioane de cetățeni au votat pentru demiterea lui Traian Băsescu. Dar... pseudo-democrația a intrat în funcțiune, sfidând voința majorității electoratului, și l-a repus pe Traian Băsescu în funcția de Președinte al României.

Consider că pseudodemocrația s-a manifestat, în principal, prin:

a). faptul că instituții foarte importante ale statului (de exemplu Procuratura, Consiliul Superior al Magistraturii, servicii secrete, Curtea Constituțională a României) au răspuns la comenzi și semnale ale Președintelui suspendat, Traian Băsescu, și au săvârșit abuzuri pentru a -l servi pe acesta;

b). faptul că factori de putere externi – cancelarul Germaniei (Angela Merkel), Președintele Comisiei Europene (José Manuel Barroso), ambasadorul american la București (Mark H. Gitenstein) și asistentul secretarului de stat american (Philip Gordon) – au intervenit brutal în procesul referendumului, sprijinindu-l în mod evident pe Traian Băsescu.

Știam din cărți că „democrația” burgheză este o pseudo-democrație. Acum nu mai am nicio îndoială că acesta este un adevăr. Recentul proces al referendumului de demitere a lui TB a fost, prin implicațiile lui nedemocratice, o experiență tristă, o manifestare de dispreț față de majoritatea poporului român, o

umilire a acesteia. Agenții marelui capital internațional (Merkel, Barroso, Gordon ș.cl.) nici nu se mai sinchisesc să salveze aparențele: poruncesc, amenință, impun prin forță în fruntea regimului neocolonialist pe cei care sunt uneltele obediente ale intereselor marelui capital internațional.

O prejudecată care mai circulă încă este aceea privind existența unui pluralism ideologic la nivelul instituțiilor UE, privind existența unor „familii politice”. Potrivit acestei prejudecăți, Băsescu și ai lui ar face parte din familia „popularilor”, iar PSD din familia „socialiștilor”. Asta nu-i decât o altă minciună. Toate „familiile” acelea au un singur stăpân: marele capital internațional. Am citit că primul dintre politrucii din UE care s-a exprimat (în spațiul Twitter) cu referire la hotărârea Curții Constituționale a României de invalidare a referendumului a fost Hannes Swoboda, liderul grupului socialiștilor din Parlamentul European. Stimabilul a spus: „There was a political decision by the people of Romania against Basescu but legally it was not valid. We must accept that.” În românește, conform traducerii din ziarul „Gândul”, asta înseamnă: „A existat o decizie politică a poporului român împotriva lui Traian Băsescu, dar, legal, ea nu este validă. Trebuie să acceptăm asta.” Cu alte cuvinte, individul acesta („prietenul” lui Victor Ponta și al PSD-ului, nu-i așa?) susține că e normală situația în care de-o parte se află „decizia politică a poporului” iar de cealaltă parte se află „legalitatea, validitatea”. Păi legalitatea aia a cui voință o exprimă? A marelui capital internațional? Asta-i DEMOCRAȚIA pe care ne-ați plimbat-o pe la nas în decembrie 1989?

Prieteni, nu știu ce gândiți cu referire la situația asta, nu știu ce sentimente trăiți. Eu am sentimentul că deja suntem în iad.

**Prof. Valeriu Stănescu
Slobozia**

Acțiune civică

Atac la Finanțele Publice

Pe masa Parchetului și Poliției de la Craiova se află un dosar complex cu o nouă temă: sustragerea prin falsificare a unor sume de bani de la Bugetul de Stat.

Mecanismul pus în aplicare de escrocii inventivi și cu tupeu este următorul:

Se fură bazele de date cu salariații de la instituții publice, regii sau companii de stat.

Având datele personale se falsifică semnăturile salariaților și se completează declarația-cerere 220 de transfer a sumei de 2% din impozitul plătit de salariați, către conturile unor fundații, asociații sau parohii controlate de rețeaua de infractori.

Din aceste conturi banii sunt culeși de infractori sau colaboratorii lor fără ca sutele de victime ale acestor fraude să simtă ceva.

Demascarea acestor deturnări de fonduri s-a făcut întâmplător, când unii cetățeni generoși au cerut Administrației Finanțelor Publice să transfere 2% din impozitul plătit de ei către unele fundații umanitare și au aflat că deja cineva făcuse în numele lor cereri de transfer a banilor, în contul unor asociații sau parohii despre care ei nu aveau habar.

Așa a pățit și doamna D.S. când a depus în ... cererea nr.....

În aceste cazuri ancheta se dovedește dificilă căci sunt sute de declarații-cereri falsificate.

Dacă banii au fost sustrași de la persoane care de obicei fac donații sau sponsorizări, acestea au aflat și au sesizat autoritățile, pentru a fi pedepsiți escrocii care le-au furat datele personale și le-au folosit ilegal făcând și unele falsuri

Foto:ASTuSo

în înscrisuri.

Dacă însă banii au fost furati din impozitul unei persoane care nu a dorit să facă donații ci a lăsat tot impozitul său să meargă la buget, atunci Bugetul de Stat și Ministerul de Finanțe au fost păgubite și atunci este nevoie să existe un denunț sau ca autoritățile să se sesizeze din oficiu pentru a ancheta organizațiile la care s-au descoperit asemenea năravuri.

Verificarea listelor cu zeci și chiar sute de "donatori", verificarea bazelor de date, a înregistrărilor și echipamentelor informatice utilizate de rețelele de infractori este extrem de dificilă.

Aparent o excrocherie "măruntă", de câteva zeci sau sute de lei pentru un

contribuabil înșelat, "afacerea" ce include sute de victime atinge sume considerabile.

Mai mult, "excrocheria 2%" prezintă și un pericol social prin folosirea ilegală a datelor personale dar și prin atacul la o instituție publică, Administrația Finanțelor și există indicii că astfel de infracțiuni au fost comise nu doar pentru anul 2011 ci și în anii 2010, 2009.

Unii interlocutori nu exclud posibilitatea ca datele personale ale unor contribuabili să fi fost folosite și în alte activități ilegale.

Dosarul se află abia la început și surprizele nu lipsesc pe lista suspectilor aflându-se și unele persoane cu activități publice și chiar unele fețe bisericești.

Vom reveni cu noi date oferite de ancheta autorităților sau de ancheta noastră jurnalistică.

George Constantin

Demolatorii de școli

La Sfânta Evacuare

Biserica își continuă nederanjată, ba chiar ajutată de instituțiile statului așa zis laic, acapararea de averi din domeniul public. Bomboana pe colivă (sic!) a fost pusă zilele acestea.

Cei 700 de elevi care învață la Colegiul Național „Elena Cuza” din Craiova sunt amenințați cu aruncarea în stradă din clădirea liceului de către reprezentanții Bisericii Ortodoxe Române, mai exact de cei ai Mitropoliei Olteniei care a reușit, cu

ajutorul unei justiții strâmbe, că obțină clădirea din strada Mihai Viteazu nr. 2 în urma unei hotărâri judecătorești rămasă definitivă și irevocabilă din 2010. După ce s-a văzut stăpână pe clădirea unde a luat ființă prima școală de fete din Țara Românească și care acum adăpostește Colegiul Național care poartă numele soției domnitorului Alexandru Ioan Cuza, cel care a secularizat averile mănăstirești, Mitropolia Olteniei a început să

șantajeze în cel mai curat stil mafiot conducerea liceului și Consiliul Local Craiova cu faptul că dacă nu i se va achita o chirie lunară va evacua elevii din școala lor și, probabil, spunem noi, o va închiria vreunui „întreprinzător” care poate va dori să deschidă acolo un club de noapte. De ce nu!?

Acest lucru nu ar mai trebui să mire foarte multă lume pentru că așa cum bine ne dăm seama BOR a început, mai bine zis a reînceput, să prindă

Demolatorii de școli

Vor să ia lumina școlii !

Atacurile împotriva școlilor continuă, acum fiind rîndul Liceului de Arte din Craiova.

În urma unui proces de retrocedare o parte din curtea liceului a fost luată de către o persoană particulară. Nu știm cum a decurs procesul, dar ca de obicei, Primăria a pierdut terenul public ce făcea parte din curtea școlii.

Dar lucrurile nu s-au oprit aici!

În februarie 2012, tot Primăria, în "agitația" dinaintea alegerilor locale, a acordat cu mare ușurință o autorizație de construcție celui cu care se "luptase" ceva mai înainte.

Iar această autorizație s-a dovedit mai târziu că nu respecta toate cerințele legale, clădirea afectînd rețelele de utilități și urmînd să astupe ferestrele de la sălile de clasă ale liceului.

După alegeri, tot Primăria, privind problema dintr-o nouă perspectivă, a făcut demersuri pentru a stopa ridicarea imobilului, ce nu respecta toate cerințele legale.

Dar ca și în alte cazuri, proprietarul construcției a privit cu indiferență acțiunea Primăriei, existînd pericolul ca el să-și continue construcția.

Și atunci părinții elevilor și cadrele didactice au declanșat o manifestație de protest pentru a stopa continuarea construcției.

Este o soluție de moment pînă la finalizarea procesului, ce sperăm că va reuși să apere interesul public.

Nu așteptăm nimic de la la proprietarul terenului.

În mod firesc, mînat de instinctul de conservare el își urmărește scopurile.

Instituțiile publice trebuie să facă ce trebuie.

Primăria trebuie să-și pregătească serios, adică profesionist dosarul, manifestîndu-se activ în acest sens.

Justiția își va face treaba, își va exercita rolul activ descîlcind

Foto: Andrei Șomicu

îțele încurcate cu voie sau fără voie de alții.

Iar noi, cadre didactice, părinți, elevi sau simpli cetățeni ce respectăm interesul public și școala, trebuie să fim solidari cu Liceul de Arte, participînd la acțiunile organizate, fie că sunt în curtea școlii, în fața Primăriei sau a Palatului de Justiție.

Ana Grozavu

La sfînta...

(continuare din pag. 12)

gustul proprietăților imobiliare pe care le închiriază pe sume care nu sunt deloc mici. Altfel de unde ar mai avea bani ierarhii să se plimbe cu limuzine și să locuiască vile ultraluxoase și nenumărate?

Suma pe care Mitropolia Olteniei pretinde că ar trebui să-i fie achitată se ridică la peste 600.000 de lei. Această sumă ar reprezenta, conform celor susținute de Mitropolia Olteniei, chiria retroactivă încă din 2007 când a început procedurile pentru a acapara această clădire și nu doar din 2010 când a primit acea hotărâre definitivă.

Cuantumul chiriei nu a fost nici el niciodată negociat cu reprezentanții școlii care s-au trezit cu o hîrtie de la instanță prin care erau somați să plătească suma de 600.000 de lei către reprezentanții Bisericii. În caz contrar elevii vor fi scoși din școala lor începînd cu 1 noiembrie 2012.

Pentru a ilustra modul mercantil de gândire al Mitropoliei Olteniei redăm mai jos declarația purtătorului de cuvînt la Mitropoliei Olteniei, Nuțu Apostolache, apărută în ziarul Gazeta de Sud din data de 18 octombrie 2012:

„A existat un contract care nu s-a respectat și din acest motiv am fost forțați să îl reziliem. Nu am recurs deocamdată la evacuarea imobilului, din respect pentru instituție. Așteptăm totuși să ni se achite datoriile. Dacă nu vor da nici un semn, vom începe să luăm și hotărâri. În principiu, noi suntem deschiși la dialog, cu propuneri. Cert este că datoriile trebuie achitate. Oricine închiriază un spațiu trebuie să primească banii conform contractului. Trebuie să se găsească o soluție. Nu pot spune ce decizie s-ar lua dacă nu se găsește soluția“.

Biserica ne arată încă odată faptul că nu este decât un SRL cu rolul de a expolia oamenii atît de bunurile

materiale cît și de bunurile de conștiință.

Așa cum bine remarcă un comentator al articolului publicat pe situl Gazetei de Sud, Andrei Radu „constatăm cu tristețe și oroare că scumpa noastră patrie, Republica Capitalistă România, s-a întors cu brio în întunecatul Ev Mediu. Dovada? Dărâmăm și desființăm școli și spitale, dar construim într-o veselie biserici și mănăstiri. Medici mai avem vreo 40000, dar popii se apropie de 60000!”

Noi ne pronunțăm pentru păstrarea patrimoniului public și împotriva oricărei înstrăinări a acestuia și ne alăturăm acelor care luptă pentru ca locuitorii Craiovei să își poată păstra școala fără a fi nevoiți să plătească o chirie.

Costi Chivulescu

Solidaritate și acțiune**Sindicatelor
condamnă politica de
sărăcire
și legislația
din domeniul muncii**

Aproape jumătate dintre angajații români se află sub pragul sărăciei. Anunțul a fost făcut pe 17 octombrie, printr-un comunicat de presă, de Confederația Națională Cartel Alfa, cu ocazia "Zilei internaționale de Luptă Împotriva Sărăciei". Confederația a mai amintit și că România este a doua cea mai săracă țară din Uniunea Europeană.

Cartel Alfa a precizat, în acest context, că veniturile unor categorii sociale din țara noastră sunt sub pragul minimului necesar pentru asigurarea condițiilor de subzistență. Astfel, Confederația sindicală a anunțat că aproximativ două milioane de lucrători români, dintre cei 4,3 înregistrați oficial, se află sub pragul sărăciei.

În acest sens, Cartel Alfa a transmis că susține creșterea salariului minim garantat de la începutul anului viitor la cel puțin 850 lei, dar și modificarea prevederilor Legii dialogului social.

Confederația a mai arătat că pledează, în continuare, pentru o viață decentă, respectarea dreptului fundamental la muncă și, implicit, ca fiecare om care lucrează să-și poată asigura traiul din munca decentă și veniturile sale.

Potrivit Cartel Alfa, în ultimii ani, politica guvernelor anterioare a fost "axată aberant" pe reducerea veniturilor, iar în paralel a fost modificată legislația din domeniul muncii, măsuri care nu au făcut decât să crească dramatic gradul de sărăcie a populației.

Sănătatea nu este o marfă !

„Medic ortoped de la Spitalul de Urgență Craiova arestat pentru șpagă” sună un titlu din presa locală.

Astfel de titluri nu mai miră pe nimeni, în afară de străini, care nu au auzit de așa ceva decât în țările bananiere. Sub acest titlu de fapt se ascunde criza profundă a sistemului medical românesc, întreținută și amplificată permanent de 22 de ani. În 1989 sistemul medical românesc era bine organizat, era funcțional și își

indeplinea bine rolul și a v e a specialiști c a r e reușeau să suplinească l i p s a dotărilor tehnice. Și mai presus de toate sănătatea nu era o marfă.

Situația a început să se înrăutățească începând cu guvernele care s-au succedat la putere din 1990 și până astăzi și care au văzut în bugetul sănătății o sursă considerabilă de venituri, pe care le-au direcționat către orice altă zonă în afară de sănătate. În același timp, politicul a început să intervină din ce în ce mai mult în numirea directorilor de spitale (sau „manageri” cum e mai nou la modă), pentru că și aceștia aveau la dispoziție fonduri ce puteau fi returnate.

Treptat și afaceriștii din România au descoperit ceea ce se cunoaște de mult în Occident: sănătatea este un domeniu din care pot să scoată profit. Oamenii pot renunța fără mari dificultăți la *smartphone*, la haine scumpe, la bijuterii, la mașini, dar nu pot să renunțe la sănătate. Marii capitaliști știu că atunci când au copilul, mama sau tatăl bolnav, oamenii sunt capabili de orice sacrificii, nu în ultimul rând financiare. Dar ce se întâmplă cu cei care nu își pot permite aceste cheltuieli și care nu sunt deloc mici? Au ei acces la viață, ceea ce implică și sănătatea? Bineînțeles că nu și sunt

lăsați să sufere sau să moară dacă nu fac rost de suma necesară tratamentului. În acest context retorica urlată de toată presa aservită burgheziei urmărește să creeze impresia că transformarea sistemului de sănătate într-o afacere care să aducă profit este un lucru benefic pentru toți, iar oamenii ar trebui să fie de acord că trebuie să plătească dacă vor să trăiască. Mai mult, se urmărește desolidarizarea oamenilor, împărțirea

lor în categorii antagonice: cei care plătesc asigurări de sănătate și cei care nu plătesc, dar beneficiază de ele, conform ideii capitaliste că

cine nu se poate descurca să fie lăsat să moară.

În curând, dacă își vor realiza planurile și vor privatiza sistemul național de sănătate, după ce vom fi mers la medic, vom merge cu diagnosticul la firma de asigurări, să ne aprobe contabilul decontarea tratamentului. Iar dacă asigurările de sănătate vor funcționa după modelul asigurărilor auto, vom avea multe surprize neplăcute.

Dacă acum, chiar dacă nu ai bani, ești totuși tratat, în viitor, după stabilizare la urgență, oamenii vor fi aruncați în stradă și lăsați în voia sorții.

Soluția la această problemă nu va veni în nici un caz de la guvernul român, care oricum este supus Troiciei și care îndeplinește întocmai și la timp directivele acesteia. Soluția trebuie să vină de la oamenii organizați pentru a își putea apăra dreptul la viață, oameni care trebuie să se unească și să-și apere și cere drepturile, în stradă dacă trebuie, cum procedează frații lor din Grecia și Spania, și cum s-a procedat și în România în cazul încercării de privatizare a S.M.U.R.D.

Xenia Ștefan

Foto: AStuSo

Acțiune civică

Corupție la Arcani

Din cauza corupției satul meu a involuat. Contrarevoluția a avut loc aici după câteva luni de speranțe.

Azi avem abatoare clandestine, frații de cruce între samsari, colonei bătuți în scara blocului de au placă la craniu, accidente mortale auto, în construcții, la braconaj de păstrăvi cu curent electric (rămase necercetate), tortură de copii orfani în vârstă de 12 ani (bătuți la sânge sa spună ca au furat o găină), tăierea ilegală a unui brad monumental lângă altarul bisericii, diplome false date pe o turma de 100 de porci, doctor arestat pentru luare mită la certificate false de handicap...

Mi-e foarte greu să caut începuturi, cauze, argumente, poate pentru că sunt născut și trăit mereu în acest sat, însă nu pot să nu văd că, peste media pe țară, aici totul e buricul lumii la rele și se înlanțuie cu peste o generație în urmă.

S-a ajuns de sunt amenințat de către cei care îmi ascultă telefonul. Samsarii mă bat să tac, în timp ce ei aduc clandestin porci la tăiat lângă fântâna tatii. Sunt amendat când un colonel aduce araci în via tatii și când alt colonel taie frasinul tatii de la malul Jaleșului cu drujba minerilor din Vulcan aduși să muncească la negru...

Vecine de seama copiilor mei sunt prostituate și îmi zic: „Acu' sunt la muncă, că trebuie să fac gratis un polițist”...

Am sesizat oficialitățile de multe ori, chiar la DNA. Multe speranțe nu am. Ultimul răspuns a fost cam așa: „Domnule, păi noi ne ocupăm numai de ofițeri”. Și cum nu știu dacă șeful de post de la Călnic, Gorj, pe nume Birou Dan, a fost avansat după ce s-a reclamat că ar fi bătut la sânge pe copilul minor orfan al vecinului meu, Lăpădătescu Marcel, sau că și mie mi -a transmis prin SMS și apel că mă potolește în cel mai scurt timp când trec prin Călnic, se pare ca scapă iar!

Parcă m-au convins ca așa e în toată țara. Și eu trebuie sa tac?

**Vasile Băcoi
Târgu-Jiu**

Abandonul...

(continuare din pag. 10)

de copii fără ambii părinți, 350000 de copii care trăiesc în sărăcie lucie, 50000 de copii abandonați (din care 40000 la naștere), 23000 de copii instituționalizați, 350000 de copii cu părinții plecați la muncă în străinătate (din care 126000 cu ambii părinți plecați). Dar aceste date sunt din 2006, de acum cinci ani, iar cifrele nu aveau cum să scadă, deci, din totalul copiilor, un procent imens este afectat de abandon într-o formă sau alta.

Cifrele nu pot spune drama mamei care este nevoită să-și abandoneze copilul pentru că nu are cu ce-l hrăni, nici drama copilului care nu înțelege de ce părinții au plecat la muncă în străinătate și l-au lăsat singur. Acești copii traumatizați cu greu pot deveni cetățeni productivi. Fără îndrumarea parentală de acasă, școala nu poate face mare lucru pentru ei și astfel cad pradă tentațiilor aflate la tot colțul: droguri, violență, prostituție etc.

Deși în vorbele politicianilor copii sunt mereu considerați resursa cea mai importantă a unei națiuni, în fapte nu se vede nimic. Actualul sistem politic și economic a dovedit că nu poate asigura cetățenilor un trai decent și o siguranță a zilei de mâine, rolul său fiind mai mult de oprimare și de sprijinire a celor bogați.

Pentru a asigura viitorul copiilor trebuie acționat ACUM, trebuie luate măsuri concrete care să dea rezultate vizibile pe termen scurt, nu mai trebuie să acceptăm promisiunea unui viitor luminos, asigurat bineînțeles numai dacă politicianul X este la putere.

Ramona Enache

Educație pentru Viitor

Tribună a inițiativelor și acțiunilor pentru dreptul la educație și drepturi în educație.

Publicație trimestrială
ISSN 2285 – 5262

Editori:
Grupul „Educație pentru Viitor” și Editura Socială

FRIEDRICH EBERT STIFTUNG Acest număr este inclus în proiectul R.I.S.C. în Educație realizat cu sprijinul Fundației

Friedrich Ebert România;
S.C. Bucur Ges și S.I.F. Oltenia

Conținutul materialelor publicate nu exprimă neapărat poziția susținătorilor proiectului.

Colegiul de redacție :

Valentin Băluțoiu
Ramona Enache
Iuliana Enescu
Silviu Șomîcu – coordonator
Marian Tudor

Colaboratori permanenți:

George Constantin
Andrei Bucurescu-Pitești
Ana Grozavu – Slatina
Mihai Răducu – Râmnicu Vâlcea
Costi Chivulescu - Târgu Jiu

Tehnoredactare computerizată:

Milena Andrei
Redacția și Administrația :
Craiova
E-mail: educatie.info@yahoo.com

Responsabilitatea opiniilor exprimate aparține integral autorilor iar în cazul în care sunt citate personalități sau agenții de presă responsabilitatea le revine acestora.

Materialele apărute în revistă pot fi reproduse și difuzate prin orice mijloace cu menționarea sursei și indicarea unei coordonate de contact (telefon, e-mail).

Vă mulțumim dacă ne trimiteți un exemplar din publicațiile ce reproduc sau citează fragmente din materialele apărute în Educație pentru Viitor

Pentru cititori

Pentru abonamente adresați-vă difuzorilor voluntari sau direct redacției.

Prețul unui abonament anual este de 4 lei.

Membrii GREV beneficiază de un abonament anual gratuit.

O prezentare a textelor de bază și a activităților GREV puteți obține adresându-vă redacției.

Pentru colaboratori

Pentru a cunoaște cerințele de tehnoredactare ale materialelor propuse spre publicare în revistă va rugăm să contactați redacția pe adresa de e-mail : educatie.info@yahoo.com.

Redacția își rezervă dreptul de a reduce dimensiunea articolelor, de a face modificări minore și de a modifica titlul și subtitlurile.

Manuscrisele și documentele ne publicate nu se înapoiază.

Lumea școlii – Școala lumii**Haiti, țară ocupată**

Uitați-vă în orice enciclopedie. Întrebați care a fost prima țară liberă în America. Veți primi mereu același răspuns: Statele Unite ale Americii. Dar Statele Unite ale Americii au declarat independența ca o națiune cu 650 mii sclavi, continuând să rămână sclavi pentru un secol și în prima Constituție au stabilit mai întâi că un negru echivalează cu trei cincimi din o persoană.

Dacă veți căuta în orice enciclopedie, care a fost prima țară care a abolit sclavia, veți primi mereu același răspuns: Anglia. Dar prima țară care a abolit sclavia nu a fost Anglia, ci Haiti, care continuă încă să ispășească păcatul demnității sale.

Sclavii negri din Haiti au învins armata glorioasă a lui Napoleon Bonaparte, iar Europa nu a iertat niciodată această umilire. Haiti a plătit Franței pentru un secol și jumătate, o indemnizație mare pentru a fi fost responsabilă de libertatea sa, dar nu a fost de ajuns. Acea insolență neagră continuă să-i doară pe albi cel mai mult în lume.

Haiti este o țară invizibilă

Despre toate acestea știm puțin sau nimic. Haiti este o țară invizibilă.

A cunoscut fama când cutremurul din 2010 a ucis peste 200 mii de haitieni.

Tragedia a fost că țara a fost în scurt timp ocupată, în primul rând de mijloacele de comunicare în masă.

Haiti nu este cunoscută pentru talentul artiștilor, magicienilor care au posibilitatea de a transforma gunoiul în frumusețe, pentru faptele lor eroice în războiul împotriva sclaviei și a opresiunii coloniale.

Merită să se repete, încă o dată, pentru ca și surzii să audă, Haiti a fost fondatorul independenței americane și prima țară care a învins sclavia în lume.

Merită mult mai mult decât reputația născută din nenorocirile lor.

Haiti amenință securitatea internațională ?!

În prezent, armatele mai multor țări, incluzând-o și pe a mea, continuă să ocupe Haiti. Cum se justifică această invazie militară? Pentru că se susține că Haiti amenință securitatea internațională.

Nimic nou.

Poate prin secolul al XIX-lea, de exemplu, Haiti a constituit o amenințare la adresa securității țărilor care continuau să practice încă sclavia. Chiar Thomas Jefferson a spus că: din Haiti a venit ciuma insurecției. În Carolina de Sud, de exemplu, legea permitea închiderea oricărui marinar negru, în timp ce nava lui era în port, cu riscul că ar putea răspândi ciuma antisclavagistă. Iar în Brazilia, această ciumă a fost numită "haitinianism."

Și în secolul XX, Haiti a fost invadată de pușcașii marini, pentru că era considerată a fi o țară nesigură pentru creditorii străini. Invadatorii au început să preia vămile și să le dea Băncii de la New York. Și, odată veniți, au rămas nouăsprezece ani.

Diavolul, le-a trimis cutremurul

Trecerea frontierei dintre Republica Dominicană și Haiti

se numește "Calea rea".

Poate că numele este un semnal de alarmă - intrați în lumea neagră, în magia neagră, în vrăjitorie...

Religia voodoo - credința în farmece, care a fost adusă de sclavii din Africa și a fost naționalizată în Haiti, nu merită să se numească religie. Din punctul de vedere al proprietarilor civilizației, voodoo este un chestie a negrilor, ignoranță, înapoiere, pure superstiții. Biserica Catolică, în care nu lipsesc credincioși capabili să vândă o parte din sfinți și pene ale arhanghelului Gabriel, a reușit să interzică această superstiție oficial în 1845, 1860, 1896, 1915 și 1942, fără ca oamenii să conștientizeze.

Dar, de câțiva ani, sectele evanghelice sunt însărcinate cu războiul împotriva superstiției din Haiti. Aceste secte sunt venite din SUA, o țară care nu are un etaj 13 în clădirile lor și nici rândul 13 la bordul aeronavelor sale, locuită de creștini civilizați care cred că Dumnezeu a făcut lumea într-o săptămână.

În această țară, predicatorul evanghelic Pat Robertson a explicat la televizor cutremurul din 2010. Pastorul a arătat că negrii haitieni au câștigat independența de Franța, după o ceremonie voodoo invocând ajutorul diavolului din adâncurile junglei haitiene. Diavolul, care le-a dat libertatea, le-a trimis cutremurul ca să le ceară socoteală.

Trupele străine au destabilizat această țară

Până când trupele străine vor mai sta în Haiti? Ele au sosit pentru a stabili și a ajuta, dar le-a luat șapte ani pentru a neajutora și destabiliza această țară, care nu îi vrea.

Ocupația militară din Haiti îi costă pe cei de la ONU mai mult de 800 de milioane de dolari pe an.

În cazul în care Organizația Națiunilor Unite ar redirecționa aceste fonduri pentru cooperare tehnică și solidaritate socială, Haiti ar putea să primească un impuls în dezvoltarea energiei creatoare. Și așa s-ar salva de salvatorii lor înarmați, care au tendința de a viola, de a omorî și de a oferi boli fatale.

Haiti nu are nevoie ca cineva să vină să multiplice calamitățile lor. Și nici nu au nevoie de bunăvoința nimănui. După cum bine zice un vechi proverb african, mâna care dă este întotdeauna deasupra mâinii care primește.

Dar Haiti **da**, are nevoie de solidaritate, medici, școli, spitale, și de un parteneriat adevărat care să facă posibilă renașterea suveranității alimentare, ucisă de Fondul Monetar Internațional, Banca Mondială și alte societăți filantropice.

Pentru noi, latino-americanii, această solidaritate este o datorie de recunoștință - ar fi cel mai bun mod de a spune **mulțumesc** acestei mici dar atât de mari națiuni care ne-a arătat, în 1804, cu exemplul lor contagios, ușile libertății.

Eduardo Galeano
(Brecha, Montevideo)

(Acest articol este dedicat lui William Chifflet, care a fost obligat să renunțe la postul din Camera Deputaților și care a votat împotriva trimeriei soldaților uruguaieni în Haiti.)

Traducerea și adaptarea din limba spaniolă:

Ramona Enache